

PROLOG.

Til Arås bedehus ei 50 Ars høgtid. 1896-1946. Innleiing!
So tung og nattkald hjartejerdi låg. I andens verd he råde, natti myrke - - -
Ei einsleg stjerna hist, og her ein såg, men ljuset hadde alt for liten styrke. -
Eit ynskje, småug i felkehugen vart: "Å, gjev her kom ein morgenljese snart!"

Gud Herren såg til hjarte, då sem ne. Han hørde kvar ein sukk frå hjartegrunden.
Og i sin kjærleik han det ordna se, at, bed ein syndar skal han verta funnen.
Han hørde sjæleynskjet egge her, og kom med hjelpi, sem me alle ser.

Det Himmelljes sem ingen slökkja vinn, han sende hit til våre myrke grender.
Sem sel det rann, og sende ljeseblenk inn til sjæledjupni hjå dei gamle frender.
I myrke hjartekrer, se ljest der vart. Dei såg at syndi he var meir enn svart.

Ei røyst dei hørde og er dette ljese: "Vend om til Gud og få eit anna huglag!
Då får di livsferd og ein annan kes. Og Du vert lukkeleg din heile livsdag.
y frå dei vende maktens vald og ran, og inn til livet etter Herrens plan."

Gudgjevne vekkings- og frigjeringsstider! Herlege ljese over Golgota Kress!
Strålende fyrlyse fer sjæler sem lider! Anden forklarar Guds nåde fer oss!
"Syndar, sem lid under myrkret si makt: Fly inn på grunden, sem Kristus her lagt!
Fritt kan Du koma! Han døydde fer alle! Hjartelig velkomen, slik sem Du er!
Du sem se ofte hev synda og falle, og sem til misskunn uværdig Deg ser!
Stig inn i frelse! Få ditt på det tørre! Syndi er øvster, men nåden er større!"

Dei sem Guds nådetilbed tek i mot, vart lagde inn til kristne veneflekken.
Si trøyst og kreft dei fann ved Kressens fet.
All syndedom i nådens hav var sekken.
Og medan Jesus hjartesari gröder, dei auga fer på sine fallne bröder.

"Kven skal me sende til di mor, din far? Din bror, di syster, dine born og frender?"
Slik lydde Herrens kall! Høyr deira svar: "Lat oss få gå til våre heimegrender!"

hørdest der bøner fer skyldfekk og vener.
og "Beki" vart lesi, i kammers og steva.
Det ufrelste liv fekk den dem det fertener. Og mange dei slutta i syndi å sovai.
Ved kyrkja, i vegkryss, på møter og stemne, "Det eine fernødne" vart samtaleemne!

I fyrste kristenflekken var der "grose millem grannar."
Dei budde spreidt i sekni, og var fetige og fåe.
Men erdet skapte nye liv, Det ne med takk me sanna.
Og mötelyden vart se ster at husi vart fer småe.

Då fermast eit ynskje, ein lengt hjå dei "vakte",
sem lite dei atte ev gull og ev ølv:
"Å, gjev me i Frelsarens namn kunde makte, å byggja eit hus me fekk råda i sjölv!
Dei bad og i szmen til Herren om dette, Og Gud hørde böni. La allting tilrette!

Mennene;

I nådens rike er der bruk fer mennere. Men ofte er dei vandskeleg å finna.
Sitt "Næsteandsvar" alt fer fåe kjenner. Det finn me større mang ein gong hjåkvinn!
Men når me ingi kvinner nemner her, hev mötelyden ingen rett å meina,
at dette huset me fer auge ser, hev mennene i Austrheim byggt åleina; - -
Å nei, der stad nekk kristne kvinner bak. I lag med dei vart byggjstaden funnen.
Ved deira hjelp kom huset under tak. Og tykkjer neken det er rart i grunden?
He er då mennens "medhjelp", sem der står. Og hev se vere, gjenom alle år.

I gamle skrifter finn me nekre namn. Dei stod som "faddrar" for "Geburtsdagsbarne" då byggjearbeidet vart ført i hamn. Ne er dei fleste inn til kvila farne. Vår tenke går med tækk til deira grav. Gud signe minnet! Lat det lenge leva! Dei gav oss mykje meir enn me veit av. Dei få som lever, må Du styrke gjeva."

Andreas Haraldsen gav tuft til grunnen, og veg til huset fritt, på garden sin. Og betre byggjestad er aldri funnen: Ligg midt i bygdensentret, iun og fin. Knut Nygård, Ole Viken, lærar Skår, Han Amund ifrå Straume, Jen frå Hjertås med fleire fyrst i byggjenemndi står. Se reisingserbeidet kom ei i vranglås. Han "Anias på Garen", lærar Sletten: Med råd og arbeid var dei straks på pletten. Jøhan i Liå, Nils Sætre, Kristoffer, alle var reide å gjeva sitt offer. Lars ifrå Njōta, var han "kemen" då? Om se var, vann han kje halda seg frå! I dette arbeid stod dei samansveiste. I lag med Gud dei bedehuset reiste.

Ne hev det stude her i femti år, og vere samlingsstad kring "Livsens ordet". Hit kom se mang ein syndar, trøytt og sår. Her fann han rom og rett ved nådeberdet. Til sundagsskulen samlaet her dei små. Og sume fann sin Gud i denne salen. Og ungdomen som kom var ikkje få, når dei fekk kjenna Andens makt i talen. Her samlaet dei til ungdomsleg og sang. Og lufti bivra av den sterke tenen. Her møttest bygdefolket gang på gang, til kristent avhaldsarbeid og missjonen.

Som Natan ferdem til ein konge kom, med vekkjarord til han som syndi lekka, slik mang ein ufrelat høyrde her sin dem, når Herren ringde med si vekkjarklakka. Her hev det stude mang ein sjølestrid. Her hev dei gråte, bede, tekka, sunge. Her fann se mange fred, frå tid til tid. Her vitne dei om frelsa, gamle, unge.

Visst kom her mang ei prøvsam turketid, og mangt som vilde slite systkinbandet. Då sume dei gav opp den gode strid, og fell attende, ut'er nådestendet. Når verdi reiste seg til han og spott. Og Satan le sin skremlelege lätt.

Men Helheims pertar fekk kje overhand. se veit kva Herren i sitt ord hev leva. I rette tid han "kom og såg og vann". Guds folk sin vektar treng kje om å seva. Den Gud som hjelpte i dei farne år, han er den same alle, alle dagar. Den vende makt oss undergangen spår. Men Gud, frå døden kan oss utveg laga.

Han vil nekk og i framtidi opna oss ei dør, se kristenliv og arbeid kan halda oss som før. Og når dei gamle kjemper døyr i frå. Og veneflekken øttast tider tunge, Kva gjerer se vår Gud i bygd di då? Han fyller romi øtt med kristne unge.

Gud signe og helge då staden og huset, se lenge det står
Og lat det få peika mot Himlen, frå gruset dei komende år.

Johs. M. L. Rydland.